

(Gad), sagde, at det var urigtigt at opfylde de Forordninger, der for Dieblisset kom fra Island, paa at faae Institutioner indrettede, der kostede flere Penge, paa samme Tid som Island ikke var tilbøjelig til at lade sig affinde paa den Maade, som man her anfaae for billig; men paa den anden Side kan man ikke fortænke en fjern og isoleret liggende Landsdeel i, at den ønsker en Afslutning af, hvad der paa en Maade er dens egen Sag, og en Udfillelse fra fjernt liggende Autoriteter, som med al deres gode Villie mangle den fulde Kundskab til Forholdene, som er nødvendig for at tilveiebringe en Styrkelse, der kan betrygge og tilfredsstille et tænkende Folk. Det forekommer mig derfor, at vi snarest muligt burde have en Afslutning af hele Islands finansielle Stilling, for at Islanderne derpaa med de Midler, der levnes dem, kunde træffe saadanne Dispositioner gennem deres Folkerepresentation, at der kunde udfomme et for denne Landsdeel tilfredsstillende Resultat, saa at den kom til at glæde sig og ikke til at beklage sig over at staa i Forbindelse med et Moderland, som ellers kan siges paa saa mange Maader at være knyttet til det islandske Folk ved fælles Nationalitet og Fortid. Der er en anden Landsdeel, som ligeledes er bleven nævnet fra et finansielt Standpunkt, og som jeg ogsaa vil tillade mig et Par Ord om, nemlig de vestindiske Der. Det forekommer mig forunderligt at tænke sig, at Danmark skal have Besiddelser af denne Art i en fjernliggende Verdensdeel, naar man seer, paa hvilken Maade der nu kan gaaes frem med at annektere Lande. Der er efter min Mening en stor Opfordring for Regjeringen til at søge at foregribe Forholdene, for muligen at komme til en saadan Ordning af Sagen, at Danmark kunde faae dog nogen Erstatning for de Tab, saavel directe som indirecte, det tidligere har lidt ved at have disse Colonier, og det skulde derfor glæde mig, hvis den Tid maatte komme, da man ikke længere faae de vestindiske Der figurere i vort Budget, men derimod muligen en Pengesum, som vi havde faaet for dem. Vi, som neppe kunne beskylte os selv, vi skulle ubstrække en beskyltende Haand over disse fjernliggende Lande! Det er aldeles umuligt, saaledes som Forholdene nu ere i Verden. At der, saa-

ledes som jeg tidligere har hørt i foregaaende Samlinger, naar denne Sag er bleven bragt paa Bane, skulde være noget mindre Urefselst i at opgive saadanne Colonier, kan jeg ikke erkjende, og jeg vilde beklage, om Regjeringen lod sig holde tilbage af slige Hensyn.

Med Hensyn til det store Spørgsmaal, hvorledes Balancen skal bringes tilveie, skal jeg bemærke, at det jo dog fornemmelig er gennem Sparommelighed, at dette skal skee, og denne Sparommelighed er det især, at Folkerepresentationen har at bringe til Virkelighed. Betragte vi nu Budgettet fra dette Standpunkt, da maa jeg tilstaae, at det kun er Videt, jeg seer gjort i saa Henseende, men jeg vil ogsaa være billig og indrømme, at det heller ikke er saa let strax at komme meget vidt i denne Retning; dog troer jeg, at vi her bør udtaale, at det ingenlunde kan ansees for at være noget som helst Tilfredsstillende, hvad der hidtil er skeet i saa Henseende. Ved en anden Leilighed er det blevet ytret, at der vilde kunne spares Meget ved Centralbestyrrelsen, naar Communerne først vare komne til Selvstyre af deres Anliggender. Heri er jeg enig, og jeg skal derfor heller ikke forfølge dette Punkt videre. Den Tid maa dog nu være kommen, da Communerne endelig kunne opnaae Selvstyre, og det er Regjeringens Fortjeneste at have forelagt forskjellige Lovforslag, der tilfugte at naae dette. Vi maae altsaa afvente denne Sags Ordning, før vi kunne fordrø den fuldstændige sparsommelige Indretning i de overordnede Bestyrrelsesgrene. Altsaa, kun det være sagt, at det er Intet, som endnu er skeet i Retning af Sparommelighed. — Der er en Art Udgifter, som allerede ere bleve omtalte af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgtreds, som paadrage os Statsgjæld, men paa den anden Side give os et Statsactiv, det er Jernbanerne. Det er efter min Mening et stort Spørgsmaal, om det er rigtigt ikke at anstrenge sig mere, end man gjør, for at faae Jernbanesystemet bragt til endelig Afslutning. Det forekommer mig at være naturligt, at saalænge der er Stumper af Jernbaner, med mellemliggende Strækninger uden Jernbane, der tilintetgjøre Virkningen af den hurtige Befordring paa de øvrige Strækninger,